

maal om Andet, end om denne Sag skal fremmes eller ikke, og ligesom det vil være Enhver indlysende, at den hele Forhandling, der nu har staaet paa i over en Maaned, i sidste Møde vilde være bleven endt paa en Maade, som jeg troer Alle vilde have fundet utilfredsstillende, hvis ikke dette Forslag var blevet indbragt, saaledes vil det Samme blive Tilfældet, dersom det nu skulde blive afvist. Derimod har jeg strax, ved at indbringe mit Forslag, gjort opmærksom paa, at det ikke blot er mig personlig uden Forskiel, men at jeg selv kan skjønne, at der kan være deelte Meninger om, ikke blot om denne Adresse skal indgives saaledes, som den er forelagt, eller med større eller mindre Forandringer, men tillige, om man vil foretrække en anden Form, for at naae det Siemed, jeg strax udtalte, og som jeg synes har fundet Anerkendelse fra alle Sider, nemlig at gøre en Ende paa den piintlige Situation, hvori Regjering og Rigsdag ere komne til hinanden, og, jeg gjentager det, uden Skyld fra Rigsdagens Side. Naar man har indladt sig paa det almindelige Spørgsmaal om Adressers Udførelighed eller Ikke-Udførelighed, skal jeg kun minde om, at jeg har nogen Andeel i, at Throntaler og Adresser strax fra første Færd af ere blevene anviste en langt bestfærdere Plads i vort konstitutionelle Liv, end de paa mange andre Steder have, jeg troer til liden Vaade for det politiske Livs Udvikling. Men jeg kan paa den anden Side ikke skjønne rettere, end at der gives Momenter, hvori de med Nette og med Nytte kunne bruges, og naar den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 5te Kreds (David) har meent, at Adressernes Tid ikke var, naar Alt var svævende, maa jeg tillade mig at gøre ham opmærksom paa, at netop naar det synes, som Alt bliver saa svævende, at det truer med at svæve i hinanden og svæve fra hinanden, saa turde der være god Anledning til i en Adresse at holde fast paa enkelte store Hovedpunkter, som aldrig tør være svævende, og at det ingenlunde er en Feil, naar den ved Siden deraf indeholder en vis Elasticitet med Hensyn til de Punkter, hvorover man troer at maatte give Regjeringen en større Frihed til at rette sig efter Omstændighederne efter den saa meget omtalte euro-

pæiske Nødvendighed. Den har jeg sandeligen aldrig miskendt. Jeg finder det tvertimod høist beklageligt, at den danske Regjerings Færd ikke betimeligen og frivilligt har optaget den i sit politiske System; thi derved har den selv forskyldt, at den nu kommer over dens Hoved som en truende Svøbe og som en tvingende Magt. Men derfor er netop dette den største Fare, at Tingene nu skulle blive alt for svævende og alt for gyngende, og derfor er det vor Pligt at gjøre, hvad vi formaae, for at fastholde og fastsætte de Punkter, med Hensyn til hvilke ingen Danst kan indrømme, at de nogenstunde tør kastes ind i den gyngende Vægtstaaal, eller nogenstunde tør komme til at svæve, saa de tilfældt forsvinde. Idet jeg altsaa skal henstille til det ærede Thing, om denne Sag skal nyde Fremme, skal jeg som Følge deraf paa ingen Maade hverken indlade mig paa de historiske Betragtninger, som f. Ex. de ærede Rigsdagsmand fra Maribo Amts 4de District (Monrad) og fra Solbek Amts 2det District (Tscherning) have anstillet, og endtu mindre paa de statsretlige Dilettantforsøg, som ere gjorte af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 2det District (Bliren-Finecke) eller flere andre dette Spørgsmaal uvedkommende Sager, som alt for meget have udfyldt Forhandlingerne. Jeg skal kun holde mig til, at vi efter min Overbeviisning maae søge en passende Slutning paa denne hele Sag, og, da der intetsomhelst andet Forslag foreligger, har Thinget kun Valget imellem enten ganske at lade ogsaa denne Sag svæve bort, eller at lade den komme til en yderligere Behandling, ved hvilken Thinget da vil have Friheden fuldkommen ubestaaen, og i alle Maader forbeholdt.

Da ingen Flere begjærede Ordet, fattes det, efter Begjæring af følgende Medlemmer: Barfod, J. A. Hansen, B. Christensen, Frølund, Spandet, J. F. Petersen, Sidenius, Wilkens, Grundtvig, Tscherning, Bunzen, P. Knudsen, Sørensen, L. Jensen, C. Larsen, Clausager, Johansen og B. Schøler, under Afstemning ved Navneopraab, om Sagen skulde nyde Fremme, hvilket, som det af Redenstaaende vil sees, vedtoges med 49 Stemmer mod 35.